

MĚSTSKÝ SOUD V PRAZE
převzíté Hybernská 18, Praha 1
obálka
osoba
došlo
dne:
24 -01- 2017
krát
když
příloha
podpis

- 164 -
Městský soud v Praze
Hybernská 1006/18
111 21 Praha 1

V Praze dne 20. 1. 2017

Věc: Vyrozumění o probíhajícím řízení sp. zn. 8A 70/2016-105

I.

Obdržel jsem informaci o tom, že u Městského soudu v Praze je pod sp. zn. 8A 70/2016 vedeno řízení ve věci žalobce Sodales Solonis z.s. proti žalovanému Ministerstvo průmyslu a obchodu ČR o žalobě proti rozhodnutí ministra průmyslu a obchodu ze dne 20.4. 2016, č.j.: MPO 16835/16/10200/01000. Zároveň jsem byl poučen o svých právech dle § 34 odst. 3 s.r.s.

Oznámuji tímto, že v tomto řízení budu uplatňovat práva osoby zúčastněné, neboť výsledek řízení se přímo dotkne mých práv. Současně soudu zasílám níže uvedené vyjádření k žalobě, která byla přiložena k zaslánému vyrozumění:

II.

1. Žalobu žalobce Sodales Solonis z.s. považuji za nedůvodnou, neboť poskytnutí informace o odměně společně s přiřazením konkrétního (mého) jména a příjmení považuji za podstatný a nepřiměřený zásah do svého práva na soukromí, které je zaručeno v čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny základních práv a svobod (Listina), čl. 7 a 8 Listiny základních práv Evropské unie (LPEU) a čl. 8 Úmluvy o ochraně základních lidských práv a svobod. To vše uvádím při vědomí rozsudku Nejvyššího správního soudu z 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62.

2. Poskytnutí požadované informace mi může způsobit újmu jak v osobním, tak v profesním životě. Poskytovaný plat ze strany Ministerstva průmyslu a obchodu pro mne představuje hlavní zdroj příjmů, proto nesouhlasím s tím, aby se o něm a tudíž o mých majetkových poměrech měl možnost v dnešní "digitální" době dozvědět v podstatě kdokoliv, kdo je jen trošku schopen vyhledávání na internetu. Z toho důvodu jednoznačně považuji za správnou tu formu poskytnutí informace, kterou zvolilo Ministerstvo průmyslu a obchodu (dále též "MPO") – tzn. její poskytnutí s určitou mírou anonymizace. Jsem přesvědčen, že tato forma zveřejnění informace zvolená MPO je schopna zaručit, že nebude jedno ze základních ústavních práv zaručených Listinou základních práv a svobod (právo na informace dle čl. 17 Listiny) nadřazeno jinému základnímu právu (právo na ochranu soukromí dle čl. 10 odst. 1 a 2 Listiny).

3. Stejně tak jsem hluboce přesvědčen o tom, že poskytnutí požadované informace ve formě zvolené MPO zaručuje "vyvážený poměr" naplnění obou v kauze dotčených základních lidských práv a

svobod - tzn. je dostatečně zachováno mé právo na ochranu soukromí a zároveň je v dostatečném mříže zaručeno tazateli právo na přístup k informacím, které veřejnost pro účely kontroly hospodářnosti vynakládání veřejných prostředků potřebuje.

III.

Vztah k Listině základních práv a svobod

4. Podle čl. 10 odst. 2 a 3 má každý, tedy i státní zaměstnanec, kterému je poskytován plat a veřejných prostředků, právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a zároveň na ochranu před neoprávněným shromažďováním, zveřejňováním nebo jiným zneužíváním údajů o své osobě. Na základě § 8b zák. č. 106/1999 Sb. se mé v předchozím bodě popsané právo na ochranu soukromí dostává do konkurence s další ústavně zaručeným právem - právem na informace dle čl. 17 odst. 1 Listiny.

5. V souladu s judikaturou Ústavního soudu je v případě takového střetu dvou základních práv zapotřebí postupovat tak, aby byl co nejvíce zachován obsah obou vzájemně si konkurenčních práv, pokud to v dané konkrétní situaci je možné - "při střetu dvou základních práv, tak jako je tomu v daném, musí obecné soudy nejprve rozpoznat, která základní práva účastníků jsou ve hře, a poté, s přihlédnutím ke všem rozhodným okolnostem daného případu, musí soudy rozhodnout tak, aby, je-li to možné, zůstalo zachováno z obou práv co nejvíce..."¹ Jak jsem již výše uvedl v bodech 2 a 3 jsem přesvědčen, že nastala situace nevyžaduje, aby bylo jedno základní právo upřednostněno na úkor práva druhého a existuje zde dostatečný prostor pro to, aby mohlo být citovanému nálezu Ústavního soudu bez zbytku vyhověno.

6. Je zřejmé, že Ústavní soud ve své judikatuře jednoznačně sděluje, že na prvním místě je třeba nalézt řešení, které umožní zachovat co nejvíce obsah obou dotčených základních práv. Je tedy nepochybně, že není možné zvolit takový postup, kdy by bez zkoumání konkrétního případu ve vztahu ke konkrétním osobám a konkrétnímu zájmu na zveřejnění požadované informace, byla dána obecně přednost jednomu právu (právu na informace) před právem druhým (zákonem o ochranu soukromí).

7. V této souvislosti se domnívám, že rozsudek Nejvyššího správního soudu z 22. 10. 2014, který je uveden v bodě 1 tohoto vyjádření a jehož se žalobce dovolává, výše uvedenému požadavku případě docházet k posuzování všech rozhodných okolností, protože v podstatě dovozuje, že takové posouzení provedl již sám zákonodárce v zákoně čl. 106/1999 Sb., resp. v jeho novele, kterou byl § 8b do tohoto zákona včleněn². Přitom je otázkou, zda-li smyslem ustanovení nebylo a není spíše

¹ Nález Ústavního soudu ze dne 16. 6. 2005, I. ÚS 353/04.

² Domnívám se, že lze úspěšně pochybovat o tom, jakým způsobem a zda-li vůbec zákonodárce takové posouzení provedl, neboť příslušné ustanovení § 8b bylo do příslušné novely zák. 106/1999 Sb. včleněno na základě pozměňovacího návrhu podvýboru pro informatiku, kdy následně tento a další pozměňovací návrhy vzal za své Výbor pro vědu, vzdělání, kulturu, mládež a tělovýchovu svým usnesením č. 291 na své 47. schůzi dne 14. 9. 2005, aniž by o

oveň je v dostatečném zájmu veřejnosti zveřejňování platů státních zaměstnanců, možnost veřejné kontroly nad čerpáním státních
pro účely kontroly a dotačí.

V posuzovaném případě žaloby na MPO je však zřejmé, že životní situace, prostředí, v němž
dotčené osoby (náměstci a ředitelé odborů) žijí, jejich rodinný stav apod. mohou být diametrálně
odlišné, přičemž není možné zcela vyloučit, že posuzování okolnosti jednotlivých případů z hlediska
požadavků judikatury Ústavního soudu ohledně konkurence dvou základních práv, by mohlo
dopadnout v tom kterém případě odlišně. Již z těchto výše uvedených důvodů nemohu souhlasit s
použitím požadavkem na zveřejnění osobních údajů a odměn všech náměstků a ředitelů odborů.

9. Dovolují si vyslovit též významnou pochybnost nad závěrem Nejvyššího správního soudu
vysloveného v rozsudku ze dne 22. 10. 2014 spočívajícím v tom, že zveřejnění informace o výši platů
neznamená za běžných okolností pro toho, kdo je placen z veřejných prostředků, žádnou podstatnou
újmu. Obdobně nahlížím na tvrzení Nejvyššího správního soudu o tom, že informace o výši platů
sama o sobě nemá negativní informační obsah. Jak je uvedeno výše v bodu 8, situace konkrétních
osob mohou být zcela odlišné a tomu může takové odpovídат míra újmy, kterou by zveřejněním
požadovaných osobních údajů mohla ta která osoba mohla utrpět. Byť se ten důvod může zdát
malicherný, představme si například reakce sousedů anebo i členů vlastní širší rodiny, pokud by vešla
v jejich známost výše platu konkrétní dotčené osoby. Ne vždy mohou být takové reakce neutrální,
mohou být též závislé i nenávistné, což se může negativně projevit na občanském soužití v domě,
ulici či malé vesnici. To jistě není nikomu příjemné. Nechci navíc přemýšlet ani nad tím, že na
vyhledávání informací o výši platů se mohou zaměřit osoby, které mohou mít primárně pouze nekalé
úmysly a mohou tyto informace využít, či spíš zneužít ve svůj vlastní prospěch. Stejně tak si
představme situaci, kdy státní zaměstnanec hodlá změnit své zaměstnání a přechází například do
soukromé sféry, kde jsou spíše mzdy smluvní nežli platy tabulkové jako je tomu ve státní správě.
Takovému novému budoucímu zaměstnavateli pak postačí stručný dotaz na ministerstvo ohledně
platu konkrétního zaměstnance, který hodlá opustit řady státní správy, a rázem se vyjednávací
prostor pro takového zaměstnance může výrazně zúžit, neboť jeho potenciální zaměstnavatel si
bude dobře vědom jeho předchozích platových podmínek.

10. Výše uvedené důvody zmiňuji proto, abych na nich demonstroval skutečnost, že zveřejnění platů
státních zaměstnanců, a tudíž v podstatě tedy do značné míry odkrytí jejich majetkových poměrů,
se může osobního i profesního života těchto osob (a samozřejmě členů jeho rodiny) velmi hluboce
dotknout. A právě proto se domnívám, že je zapotřebí nalézt vyvážený způsob, jak zajistit naplnění
a ochranu obou dotčených práv. Tento způsob spatřuji právě v částečné anonymizaci osobních
údajů týkajících se platů dotčených státních zaměstnanců. Jsem přesvědčen o tom, že v případě, že
by nakonec mělo být upřednostněno jedno z těchto práv, pak by se mělo jednat o právo na ochranu

těchto pozměňovacích návrzích byla vedena širší debata, která by mohla objasnit důvod vložení tohoto ustanovení – to
je patrné ze zápisu z jednání tohoto Výboru, kde je uvedeno, že pozměňovací návrhy byly přijaty bez podrobné rozpravy.
Ze samotného jednání podvýboru pro informatiku pak žádný záznam či zápis dostupný není. Z příslušných
stenoprotokolů z jednání Poslanecké sněmovny pak také není dostupný text, který by vůbec objasňoval záměr
zákonomědárce, natož aby poskytl vodítko pro to, zda-li zákonodárci zvažoval konkurenci dvou základních práv.

soukromí, neboť samotná Listina předpokládá v čl. 17 odst. 4 s možností omezení práva informace z důvodu ochrany práv a svobod druhých, přičemž čl. 10 zakotvující právo na soukromí obdobným omezením nepočítá. I veřejný dohled nad hospodárností vynakládání veřejných prostředků může být realizován více způsoby, nejen tím v žalobě popisovaným - je předem přesně stanoveno, jaká suma prostředků je určena na platy státních zaměstnanců jednotlivých resortů, existuje zákonem stanovený proces upravující platové poměry státních zaměstnanců a je třeba také zmínit kontrolní pravomoci Nejvyššího kontrolního úřadu.

11. Z výše uvedených důvodů se domnívám, že § 8b zák. č. 106/1999 Sb., tak jak byl vyložen Nejvyšším správním soudem, je v rozporu s čl. 10 odst. 2 a 3 Listiny.

Vztah k LPEU

12. V souladu s č. 7 LPEU má každý právo na respektování soukromého a rodinného života a dle čl. 8 LPEU též právo na ochranu osobních údajů, které se jej týkají. Tato práva lze omezit podle čl. 52 odst. 1 LPEU pouze v situaci, kdy jsou taková omezení stanovena zákonem, avšak za podmínky, že tato omezení respektují podstavu těchto práv a svobod, jsou proporcionalní a jsou skutečně nezbytná a odpovídající cílům obecného zájmu uznaných Evropskou unií anebo potřebě ochrany práv a svobod druhého.

13. Domnívám se, že výklad § 8b zák. č. 106/1999 Sb., který ve svém rozsudku z 22. 10. 2014 Nejvyšší správní soud provedl, výše uvedené požadavky LPEU nesplňuje, protože jak jsem uvedl již výše, v dané situaci existuje možnost méně invazivního (a zásadě proporcionality odpovídajícího) opatření zasahujícího do soukromé sféry dotčených náměstků a ředitelů odborů než je úplné naplnění požadavku, tak jak jej navrhuje žalobce.

14. Tvrdzení v předchozím bodě mého názoru přisvědčuje také rozsudek Soudního dvora v obdobné věci „Schecke a Eifert“ (C-93/09 a c 92/09). Soudní dvůr v tomto rozsudku zrušil ustanovení nařízení EU, které ukládalo členským státům povinnost zveřejňovat informace o všech fyzických osobách, které byly příjemci dotací z unijních zemědělských fondů, aniž by byl vzat v potaz rozdíl mezi například výsí, typem, frekvencí či délkou čerpání takové dotace. **Soudní dvůr v tomto judikátu dochází k závěru, že zájmu na transparentnosti nelze dát bezbřehou přednost před právem dotčených osob na ochranu osobních údajů, a to i v situaci, kdy jsou ve hře významné ekonomické zájmy**, což jistě čerpání unijních zemědělských dotací splňuje. Soudní dvůr dospěl k tomu, že pokud v rámci přijímání legislativy nebyly zváženy možnosti takových opatření, které by vedly k mírnějšímu zásahu do základních práv (na ochranu soukromí) dotčených osob, včetně možnosti anonymizace statistických údajů, pak zmiňovaná zásada proporcionality nebyla dodržena. Za velmi významný považuji taktéž závěr Soudního dvora v tom smyslu, že právo na informace o nakládání s veřejnými prostředky v demokratické společnosti nemůže změnit nic na tom, že jednotlivé dotčené zájmy musí být vyváženě poměreny.

15. Jsem si vědom toho, že Nejvyšší správní soud se zmiňovaným rozsudkem Soudního dvora oměrně důkladně zabýval. Nemohu však souhlasit s tím názorem, že se výše uvedené závěry

možnosti omezení práva soudního dvora nemohou uplatnit na situaci, která je mimo jiné aktuálně řešena v rámci této žaloby
 kotevující právo na soukromí před Městským soudem v Praze, a to například z toho důvodu, že v případě Schecke a Eifert se
 vystřídají o prostředky z unijních fondů nebo že docházelo k automatickému zveřejňování osobních
 informací. Jsem přesvědčen o tom, že tyto rozdíly by neměly hrát roli, pokud je posuzována
 závažnost zásahu do práva na soukromí. Kontrola transparentnosti vynakládání veřejných
 prostředků by měla odhlédnout od toho, z jakého zdroje tyto prostředky pocházejí. Předpokládám,
 že by mělo být irrelevantní, zdali veřejné prostředky pocházejí ze státního rozpočtu anebo z rozpočtu
 Evropské unie, neboť i do tohoto rozpočtu posílá Česká republika svůj příspěvek. Pokud jde o rozdíl
 spočívající v tom, že v případě Schecke a Eifert byly údaje automaticky uváděny na webové stránce,
 kdežto v posuzovaném případě žalobce jde o informace na žádost, zde musím konstatovat, jak
 uvádím v bodě 2 tohoto vyjádření, že v dnešní době elektronizace a možnosti prostředků na dálku
 považuji podání žádosti o informace (navíc v situaci, kdy poskytnuté informace jsou následně zjevně
 medializovány) obdobně namáhavé, jako vyhledání takových informací na příslušné webové
 stránce.

16. Skutečnost, že mezi oběma případy, tzn. případem žalobce Sodales Solonis a případem Schecke
 a Eifert, existují rozdíly, vůbec nezpochybňuji. Na rozdíl od Nejvyššího správního soudu je však
 spatřuji v jiných aspektech. Domnívám se, že je například zjevné, že zveřejnění informace o výše
 dotace jako tomu bylo v případě Schecke a Eifert ještě nemusí znamenat, že tímto krokem budou
 odhaleny majetkové poměry příjemce dotace. Na druhou stranu v případě informace o platech a
 odměnách státních zaměstnanců je tomu právě naopak, neboť jak jsem již ve vyjádření uvedl – plat
 a odměna je hlavním a v některých případech jediným zdrojem příjmů státního zaměstnance.
 Z takto neanonymizovaně poskytnutých informací, jak požaduje žalobce, si pak lze velmi snadno
 udělat obrázek o majetkových poměrech konkrétních státních zaměstnanců s důsledky, které
 uvádím v bodech 8 – 10 tohoto vyjádření. S takovým výsledkem „souboje“ práva na informace a
 práva na ochranu soukromí, pokud by žalobě bylo vyhověno, nemohu souhlasit.

17. Jsem navíc přesvědčen o tom, že recentní judikatura Soudního dvora například ve věcech C-
 293/12 Digital Rights či C-362/14 Schrems přisvědčuje spíše tomu, že se na požadavky na zajištění
 vysoké úrovně ochrany práv stanovených v čl. 7 a 8 LPEU a ochrany osobních údajů kladou velmi
 vysoké nároky.

18. Domnívám se, že v posuzované otázce může být velmi zajímavá také praxe v dalších zemích.
 V tomto ohledu je jistě dobrým zdrojem informací „studie“ Parlamentního institutu „Přístup
 veřejnosti k platům vysokých úředníků ve vybraných státech“ z prosince 2011, kde byl analyzován
 přístup 20 zemí (z toho 14 zemí EU) ke zveřejňování platů státních zaměstnanců. Z informací zde
 obsažených plyne, že praxe je v jednotlivých členských státech různá, některé země zvolily v zájmu
 kontroly hospodárnosti vynakládání veřejných prostředků na platy jiná řešení, než je sdělování
 konkrétních platů jednotlivých úředníků. Zajímavá je jistě informace, která je obsažena hned
 v úvodu studie – „většina států dosud považuje údaj o výši vypláceného individuálního platu úředníka
 (s výjimkou platů ústavních činitelů, které nekolísají, například platů poslanců, ministrů, soudců

R
6
1100 Praha 1
RR 71638007 O CZ

Městský soud v Praze

Hlavní 1006/18

11121 Praha 1

apoř., tedy platů, jejichž celá výše je dána předpisem) za osobní údaj, který je takového charakteru, že je chráněn před povinností poskytovat ho podle zákona o poskytování informací ve veřejnosti „správě“. Ze závěru této studie tedy plyne, že v rámci EU existuje rozdílný přístup k posuzování otázce, přičemž se však jeví, že postoj, který v České republice předjímá rozsudek Nejvyššího správního soudu z roku 2014, je spíše ojedinělý.

19. Domnívám se, že výše uvedené argumenty svědčí o tom, že i na základě judikatury Soudního dvora by mělo být Městským soudem rozhodnuto o tom, že žaloba je nedůvodná a že forma zveřejnění platů zvolená Ministerstvem průmyslu a obchodu představuje vyvážený poměr mezi právem na informace a tedy zájmem na kontrole hospodárnosti vynakládaných veřejných prostředků a právem na ochranu soukromí dotčených státních zaměstnanců. Jedině tímto způsobem lze zachovat podstatu obou těchto práv, aniž by muselo být upřednostněno jedno před druhým. Pokud by mělo být rozhodnuto ve prospěch žalobce, pak zde vidím nesoulad s právem EU, konkrétně s LPEU a judikaturou Soudního dvora EU.

20. Pokud by zde i přes uvedené argumenty i nadále přetrvaly pochybnosti nad tím, zda-li je žaloba zák. č. 106/1999 Sb., či přesněji jeho výklad provedený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 22.10. 2014, v rozporu s čl. 7 a 8 LPEU a související judikaturou Soudního dvora, pak se domnívám, že je zapotřebí předložit tzv. předběžnou otázku Soudnímu dvoru EU, jejíž zodpovězení ze strany Soudního dvora by pak mělo být jasným vodítkem pro rozhodnutí o projednávané žalobě. Pokud tedy Městský soud v Praze nezamítne žalobu jako nedůvodnou, pak navrhoji předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru v souladu s čl. 267 Smlouv o fungování EU, a to v následujícím znění: „Bráni se výše platu, jména, příjmení a bydliště státních zaměstnanců? V případě, že odpověď na první otázku bude záporná, je možné takové osobní údaje poskytnout, aniž by byl v každém jednotlivém případě proveden test proporcionality, v jehož rámci by byla posouzena míra přiměřenosti zásahu, v podobě poskytnutí požadovaných osobních údajů, do práva na soukromí konkrétní osoby?“.

IV.

21. Ze všech výše uvedených důvodů navrhoji, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl jako nedůvodnou, podpůrně navrhoji, aby Městský soud předložil Soudnímu dvoru EU předběžnou otázku obsaženou v předchozím bodě tohoto vyjádření.

správní,

Mgr. Martin Pospíšil